

[Peter Duetoft]

skulle være klædt ens, tale ens, se de samme film og alt det dér. Heldigvis er det en tanke, som Den Europæiske Union har forladt for lang tid siden, og risikoen for, at den gamle tankegang overhovedet kommer tilbage, bliver endnu mindre nu, når de nye lande kommer med. Så det er et tillykke til Europa.

Men jeg synes også, det er rigtigt, som både statsministeren og udenrigsministeren har gjort, at understrege, at den glæde ikke skal få os til at tro, at vi vil komme til at stemme sammen med de andre nordiske lande på en lang række områder, for i den praktiske dagligdags politik er vi forskellige lande, der har forskellige indfaldsvinkler, hvad enten det er industripolitik, fiskeripolitik, landbrugspolitik, eller hvad det måtte være. Så lad nu ikke den nordiske eufori blive ødelagt i et stort skuffelsens sus, første gang man i Ministerrådet vil opleve, at Danmark er på én side og de andre nordiske lande på en anden.

Næste skridt er selvfølgelig Østlandene. Vi er nødt til at tage en diskussion om, hvor mange det drejer sig om, og hvor EU's muligheder ligger i øjeblikket. Det er åbenbart, at Polen, Tjekkiet og Ungarn står på spring. Men hvornår er det realistisk at gå videre? Den debat får vi nu heldigvis tid til, når denne diskussion om de nordiske lande og Østrig er færdig.

Men så er der vel også grund til at sige, at der jo skal være folkeafstemninger i de fire lande. Selv om man kan håbe og være optimist, er det vel nok realistisk at sige, at ikke alle fire med sikkerhed bliver medlemmer af Den Europæiske Union. Jeg håber da, at vi fra dansk side vil hjælpe med; jeg håber da, vi vil eksportere danske erfaringer, at vi kan være med til at fjerne en række af myterne i de offentlige debatter i andre lande.

Jeg ser, at modstanderne nærmest laver et internationalt felttog for at få de andre til at sige nej til den union, som vi er med i. Det virker ikke særlig nordisk, at man har den dobbeltmoral, at man faktisk umuliggør folkeafstemninger i de pågældende lande gennem sine afstemninger i Europa-Parlamentet, hvad enten man hedder Folkebevægelsen eller Juni-Bevægelsen. Men man vil altså samtidig argumentere over for disse landes befolkninger og hjælpe nejsigerne i disse lande. Jeg håber bestemt, at vi vil gå ind og hjælpe landene med at skabe en positiv debat, sådan at jasiden får nogle gode argumenter.

Men når det er sagt, mener jeg, det er vigtigt at understrege, at de, der ikke kommer med nu, kommer ikke med lige med det samme. Skulle der være et af de nordiske lande, der siger nej, kommer de altså bagest i rækken, fordi Østeuropa er det næste, der skal klares. Der er ikke noget med at komme rendende bagefter og bruge lang tid i Fællesskabet på nye forhandlinger, for vi bliver nødt til at tage Østeuropa så seriøst, at det bliver dem, der bliver næste punkt på dagsordenen.

Dette er ingen trussel – det er nok også lige-gyldigt, hvad jeg står og truer med på Folketingets talerstol over for de lande – men jeg synes, det er realistisk. Jeg synes også, at regeringens medlemmer skal sige, når man møder nordiske kolleger, at der altså nu er foretaget en prioritering, hvor vi har taget dem først med henblik på et forhandlingsresultat. Når den proces er overstået, må vi videre til næste kapitel, og skal der så være en anden runde med et enkelt nordisk land, må den komme bagefter. Alt andet vil være at skubbe Østeuropa ud – med de voldsomme sikkerhedsproblemer, det vil give for os alle sammen.

De danske forbehold er jo ikke noget, de ligefrem er gået efter i de nye ansøgerlande. Jeg synes, det er godt, at vi i den dagsorden, som alle partier i dag stemmer for, understreger ønsket om noget af det, som har været en af hovedhjørnestenene i den danske debat, nemlig udenrigs- og sikkerhedspolitikken, hvor vi nu også vil spille en aktiv rolle inden for Maastricht-Traktatens rammer. Det synes jeg er vældig godt, og det er glædeligt, at det har de fire ansøgerlande også koblet sig på. Dermed har vi altså muligheden for at få den debat, som et stort flertal er enige om her, nemlig hoveddebatten om, hvad det egentlig er, der ligger i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, så vi kan få det på bordet.

Jeg mener også, det er vigtigt, at vi nu koncentrerer os om at få nogle succeshistorier. Succeshistorier er måske ikke det rigtige ord, men det er faktisk det, jeg mener – nogle historier, der viser den danske befolkning, hvad det er, Fællesskabet kan bruges til, således at fru Annette Just ikke kan rende rundt og bruge sit argument med, at vi jo har et indre marked, der ikke engang fungerer, så hvorfor skal vi gå videre? Nu har fru Annette Just ikke opfundet det argument selv, for det hører man jo i den